

Arrest

nr. 241 681 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekster werd gehoord op 14 februari 2020.

1.3. Op 11 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en katholiek te zijn. U bent geboren in Caracas en woonde er tot 2006.

In 2006 werd uw vader door een groep colectivo's ervan beschuldigd een lid van hen - die tevens de beste vriend van uw vader was - te hebben verraden aan een rivaliserende groep colectivo's. De rivaliserende groep zou de vriend van uw vader zou gefolterd en vermoord hebben. De colectivo's wilden daarom uw vader vermoorden. Hierop verhuisde u samen met uw vader en uw moeder naar Colombia.

In 2007 keerden uw moeder en u, zonder uw vader, terug naar Caracas. Na jullie terugkeer kwamen er colectivo's naar jullie huis die jullie met foltering en de dood bedreigden indien zou blijken dat jullie zouden weten waar uw vader was. Uw moeder werd gedurende zeven maanden achtervolgd en ze hielden het huis in de gaten om na te gaan of jullie contact hadden met uw vader.

Op 18 februari 2012 heeft dezelfde groep colectivo's die op zoek zijn naar uw vader, uw neef doodgeschoten omdat hij een doos met vlees die van een vrachtwagen was gevallen, had meegenomen. In 2014 heeft een lid van diezelfde groep colectivo's de man van uw nicht doodgeschoten nadat hij weigerde zijn muziek stiller te zetten.

Sinds 2012 werd u lastiggevallen door F.(...) H.(...), een lid van dezelfde groep colectivo's die uw vader zochten, die in hetzelfde gebouw als u woonde. Hij was verliefd op u en wilde dat u zijn vriendin werd. Hij pakte u bij uw arm en nodigde u bij zijn thuis uit. Toen hij u hem afwees begon hij u te achtervolgen. Hij probeerde u tevergeefs enkele keren mee te nemen naar zijn huis.

In 2017 heeft u deelgenomen aan ongeveer 10 manifestaties in Caracas tegen het regime. U deelde er water en een product dat betogers op het gezicht dienden aan te brengen om de effecten van traangas te neutraliseren, uit. Ook gooide u de granaten terug die de guardia nacional naar de betogers gooiden.

Ook in 2017 ging u met uw vriend, D.(...) L.(...) S.(...) M.(...) P.(...) (18/16473), samenwonen op het eiland Margarita. Jullie woonden er in hetzelfde huis als de oom van uw vriend, L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (18/21415), diens echtgenote, diens dochter O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) (18/21414) en diens stiefdochter A.(...) T.(...). Op 21 februari 2018 werd jullie zoontje L.(...) S.(...) M.(...) S.(...) geboren.

In februari 2017 overschilderden uw oom L.(...) L.(...) en een aantal andere buurtbewoners een muur met beschilderingen van de tupamaros met geel. Ze werden toen bedreigd.

Op 30 oktober 2017 om 6 uur 's ochtends vielen drie gewapende en gemaskerde mannen uw woning in Margarita binnen. Er werden door hen gsm's, laptops, geld, kleding en schoenen verzameld om mee te nemen. De tante van uw vriend en O.(...) werden aangerand en uw vriend en zijn oom werden zwaar geslagen met een vuurwapen. Eén van de overvallers deed voor ze weggingen zijn masker af waardoor een litteken op de rechterkant van zijn gezicht zichtbaar werd. Hij zei jullie dat ze jullie zouden vermoorden indien jullie er niet weg zouden gaan. De drie daders vertrokken met de buit en de sleutels van het huis. Jullie werden bevrijd door de tuinman en uw vriend en zijn oom werden naar het ziekenhuis gebracht. Diezelfde dag nog dook u met uw partner onder in een appartement in Pampatar.

Op 7 november 2017 herkenden de oom van uw vriend, de nicht van uw vriend, de vriend van die nicht en de moeder van uw vriend op straat twee mannen die jullie woning hadden overvallen. Meer bepaald herkenden ze het litteken van één van hen en meerdere kledingstukken die ze bij jullie hadden gestolen. Uw schoonfamilie heeft vervolgens de politie opgebeld of geroepen waarna ze de twee daders hebben meegenomen. Uw schoonfamilie heeft toen een klacht ingediend doch de twee werden reeds diezelfde dag terug vrijgelaten.

Op 2 juni 2018 verliet uw vriend Venezuela. Hij kwam in België aan op 4 juni 2018 en op 24 juli 2018 diende hij in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 augustus 2018 keerde u van Margarita terug naar Caracas. Hierna viel F.(...) H.(...) u opnieuw lastig en stuurde u berichten, audioberichten en foto's van u wanneer u op de bus aan het wachten was. Ook belde hij u op en zei dat hij u zou vermoorden indien hij u met een andere man zou zien. Uw stiefvader heeft een keer met hem gevochten. De partner van F.(...) was jaloers en heeft u meerdere keren proberen te slaan.

Op 23 juni 2019 verliet u samen met uw zontje Venezuela en reisde u met het vliegtuig en met uw eigen paspoort naar België waar u op 5 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw vriend heeft na zijn aankomst in België de facebookpagina "Venezolanos en Brugge" en de instagrampagina "Venezolanos en Exilio" opgericht. U deelt die informatie via uw social media.

In geval van een eventuele terugkeer vreest u dat F.(...) H.(...) u of uw vriend zou vermoorden. Ook vreest u te worden ontvoerd of vermoord door de colectivo's. Tevens haalt u aan dat er veel corruptie is en dat de politie samenwerkt met de colectivo's waardoor er veel mensen zijn vermoord nadat ze aangifte van een misdrijf hebben gedaan bij de politie. Ook stelt u dat er veel honger is in Venezuela. In hoofde van uw zoon haalt u aan dat u niet wilt dat hij hetzelfde ondergaat als u, dat hij een goede scholing krijgt en dat hij in een land opgroeit waar hij geen mensen moet zien sterven.

Op 12 november 2018 dienden de oom van uw vriend, L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (O.V. 8.731.966), en zijn dochter, O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) (O.V. 8.731.937), een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van beide verzoeken werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U legt volgende documenten neer: een kopie van een Venezolaans paspoort op uw naam, een kopie van een Venezolaans paspoort op naam van uw zoon, acht foto's in verband met de overval in Margarita, vijf foto's waarvan er op vier statistieken te zien zijn en op één een afbeelding van de mensenrechtenvoorrechtster Tamara Suju, een kopie van een klacht bij de politie dd. 07.11.2017, een kopie van een afbeelding waarop uw laatste verblijfplaats in Margarita van bovenaf te zien is, kopieën van twee bundels met artikels over het doen en laten van de colectivo's in Venezuela, een kopie van een foto met daarop colectivo's, een kopie van een overlijdensakte van uw neef dd. 20.02.2012, een kopie van een overlijdensakte van de man van uw nicht dd. 08.12.2014, kopieën van twee internetartikels over de protesten in Venezuela, kopieën van negen prints van social media, de geboorteakte van uw zoon en een attest van aangifte bij de Belgische politie dd. 05.10.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaring dat u psychologische problemen heeft (CGVS, p. 13 & 20), moet worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is die u niet staft aan de hand van enig concreet gegeven. Zo zegt u een afspraak te hebben gevraagd bij een psycholoog maar u legt hieromtrent geen documenten neer. Er zijn geen concrete aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit niets blijkt dat u niet over de nodige capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Volledigheidshave wordt opgemerkt dat u in staat bent een verhaal chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat u in staat bent verklaringen rijk aan details, met daarbij behorende data, af te leggen (zie bijvoorbeeld CGVS, p.21).

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming gedeeltelijk steunt op de motieven die door uw partner, D.(...) L.(...) S.(...) M.(...) P.(...) (18/16473), worden aangehaald.

Meer bepaald haalt u - net als uw vriend - de overval op jullie woning in Margarita op 30 oktober 2017 en het incident waarbij uw schoonfamilie twee van de daders op 7 november 2017 op straat herkenden, aan (CGVS, p. 21, 22 & 24). In het kader van zijn verzoek werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze verklaarde problemen. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner wordt in dit verband het volgende aangehaald:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. Meer bepaald heeft enkel deelgenomen aan vier of vijf vreedzame demonstraties en ontkent u lid te zijn geweest van een politieke partij (vragenlijst CGVS dd. 17.01.2019, punt 3.3 ; CGVS 1 dd. 18.02.2019, p. 12 ; CGVS 2 dd. 18.03.2019, p. 4).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Inzake de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen - met name de gijzeling en overval in uw woning op 30 oktober 2017 (CGVS 1, p. 21) - moet worden vastgesteld dat

de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in de beweringen van u, uw partner V.(...) O.(...) Z.(...) G.(...) (19/20205), uw oom L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (18/21415) en uw nicht O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) (18/21414) voor de Belgische asielinstanties.

Vooreerst blijken jullie verklaringen over de gijzeling van 30 oktober 2017 op verschillende vlakken tegenstrijdig.

Zo leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de spullen die op die dag werden onttreemd. Wanneer het CGVS aan uw nicht vraagt wat er allemaal werd meegenomen haalt ze telefoons, computers, geld, kledij en schoenen aan (CGVS nicht O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) dd. 18.02.2019, p. 18). Even voordien had ze reeds voor het CGVS aangegeven dat ook haar eigen laptop werd meegenomen (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 8). Uw oom haalt hieromtrent aan dat er twee computers, vijf gsm's, kleding, horloges en geld werden meegenomen (CGVS oom L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) dd. 18.02.2019, p. 6). Uw vriendin V.(...) geeft aan dat toen de laptop van uw nicht O.(...) en uw desktop werden gestolen (CGVS vriendin V.(...) (19/20205) dd. 14.02.2020, p. 22). U stelt, hiernaar gevraagd, dat er computers, een televisie, kledij en schoenen in de zakken werd gestopt (CGVS 1, p. 21). Wanneer het Commissariaat-generaal echter uitdrukkelijk informeert naar het aantal computers dat werd meegenomen verklaart u vreemd genoeg dat er slechts één computer, meer bepaald uw eigen laptop, en dus niet die van uw nicht, werd onttreemd (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring is tegenstrijdig met de bovenstaande verklaringen van uw oom en uw vriendin. De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoonlijke voorwerpen die gestolen werden die dag en waarbij jullie allemaal aanwezig waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Bovendien komt de inhoud van de door u neergelegde kopie van een klacht die uw oom bij de politie heeft ingediend op 7 november 2017 (document 5) niet overeen met zijn verklaringen op het CGVS. Zo wordt er in deze klacht uitdrukkelijk vermeld dat uw oom bij de politie verklaarde dat er vier smartphones werden gestolen, terwijl hij op het CGVS aangaf dat er vijf gsm's werden gestolen (CGVS oom dd. 18.02.2019, p. 6). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze verklaarde overval.

Voorts legt uw nicht O.(...) bevreemdende verklaringen af over het tijdstip van de gijzeling. Ze beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud immers aanvankelijk dat de gijzeling zich voordeed in het jaar 2016 (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 16). Pas wanneer het Commissariaat-generaal erop wijst dat de klacht met betrekking tot de gijzeling in 2017 werd opgemaakt, corrigeert zij haar stelling en stelt ze dat het dan in 2017 gebeurde (CGVS nicht 18.02.2019, p. 16). De wisselende verklaringen van uw nicht inzake het tijdstip van de gijzeling doen bijkomende twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Tot slot weet uw oom onaannemelijk weinig concrete informatie te verstrekken over de groepering die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de gijzeling. Zo stelt uw oom, gevraagd om meer over de groepering te vertellen, dat de Tupamaros al 20 jaar actief zijn in uw buurt, door Chavez werden gecreëerd, geïndoctrineerd door guerrilla en actief zijn op nationaal niveau (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 13). Erop gewezen dat hij zeer algemeen blijft en vervolgens aangespoord om te vertellen over de gang van zaken in zijn eigen buurt verklaart uw oom, wederom vaag en algemeen, dat het hun missie is dood en terreur te verspreiden, dat ze tegen iedereen zijn die anders denkt en alom verspreid zijn over Venezuela. Tot slot stelt uw oom dat de regering hen gebruikt als controlemaatregel tegen de oppositie (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 13). Het mag verbazen dat uw oom van 2008 tot 2017 in een wijk verbleef die grenst aan gebied van de Tupamaros doch niet verder komt dan algemene en vage verklaringen over deze groepering. Des te meer gezien uit de verklaringen van u en uw oom bovendien blijkt dat de overval die uw oom op het hoofd sloeg en zijn masker verwijderde op het einde van de gijzeling (CGVS 1, p. 21) niet enkel de leider was van de drie overvallers (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 8) maar eveneens aan het hoofd stond van de Tupamaros van jullie buurt (CGVS oom dd. 18.02.2019, p. 13). Wanneer het Commissariaat-generaal uw oom vervolgens vraagt naar zijn naam blijkt hij deze vreemd genoeg niet te kennen en verwijst hij eenvoudigweg naar de kopie van het identiteitsdocument dat hij neerlegde samen met de foto van de crimineel (CGVS oom dd. 18.02.2019, p. 13-14). Vervolgens gevraagd naar namen van leden van de Tupamaros van uw buurt stelt uw oom deze niet te kennen en haalt hij aan dat ze niet in zijn woonwijk woonden maar in een wijk die voor de Tupamaros werd gebouwd (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 14). Deze verklaring volstaat geenszins. Ook uw nicht weet geen bijkomende informatie te verstrekken over de groepering die u en uw familie terroriseerde. Zo verklaart ze, hiernaar gevraagd, dat ze de indringers niet herkende en nog nooit eerder zag (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 17).

Wat later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar namen haalt uw nicht weinig verduidelijkend aan dat ze hun namen hebben, dat de ene J.(...) heet, er ook bijnamen zijn maar ze niet in die wereld zit om te weten wie de leiders zijn en haalt ze aan dat jullie gewoon weten dat zij dat zijn (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 18). Van inwoners van een wijk die onmiddellijk grenst aan een zone die bewoond wordt door Tupamaros mag er redelijkerwijs verwacht worden dat zij enige notie hebben van de structuur en de leiders van deze groepering, des te meer gezien u aangeeft dat uw oom verschillende jaren politiek actief is geweest (CGVS 1, p. 15) en zij dus een constante bedreiging voor u en uw familie moeten zijn geweest. De vaststelling dat jullie niet meer gedetailleerde informatie kunnen geven met betrekking tot jullie belagers ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake de gijzeling.

In verband met de door u neergelegde kopieën van een rekeningafschrift van een Venezolaans medisch centrum dd. 26.12.2017 en van een medisch voorschrift dd. 26.12.2017 waarmee u wilt aantonen dat u tijdens de overval in uw huis werd geslagen (CGVS 1, p. 19), moet worden opgemerkt dat beide documenten dateren van acht weken na deze verklaarde overval. Geconfronteerd met de vaststelling dat deze documenten veel later zijn opgesteld, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat de overval op 30 oktober plaatsgevonden heeft en dat uw oom naar het ziekenhuis is gegaan waar hij werd verzorgd voor zijn hoofdwonden (CGVS 1, p. 19). Wanneer hierna wordt gesteld dat deze medische documenten over u gaan en dat deze pas veel later zijn opgesteld, verklaart u dat u zo'n drie weken na het incident ademhalingsproblemen kreeg waardoor uw moeder u meenam naar het ziekenhuis (CGVS 1, p. 19). Wanneer later wordt gevraagd wanneer u naar dit ziekenhuis bent gegaan, antwoordt u dat het ongeveer een maand of drie of vier weken later was (CGVS 1, p. 20). Echter, beide documenten dateren van acht weken na de verklaarde overval en op het rekeningafschrift staat duidelijk vermeld dat u het ziekenhuis op 26 december 2017 bent binnengekomen. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat uw vriendin V.(...) niet meer weet of u na 30 oktober 2017 nog naar een dokter of een ziekenhuis bent gegaan (CGVS vriendin, p. 23). Ze weet enkel dat u op 30 oktober 2017 naar het ziekenhuis bent gegaan (CGVS vriendin, p. 23). Bovendien bevatten deze twee documenten geen enkele informatie over de redenen waarom u toen in het medisch centrum bent beland en waarom u medicatie voorschreven heeft gekregen. Ook staat er een ietwat andere naam op het medisch voorschrift geschreven. Dit voorschrift is namelijk op naam van "D.(...) M.(...)" (document 4). Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kunnen de door u neergelegde kopieën van een rekeningafschrift van een Venezolaans medisch centrum dd. 26.12.2017 en van een medisch voorschrift dd. 26.12.2017 geenszins de verklaarde overval in uw woning op 30 oktober 2017 aantonen.

Ook wat betreft de daaropvolgende gebeurtenissen van 7 november 2017 overtuigen jullie verklaringen niet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van uw oom inzake het voorval waarbij familieleden van u - waaronder uw oom en uw nicht - in de Avenida de Mayo twee van de criminelen die betrokken waren bij de gijzeling aanviel, niet stroken met de verklaringen van uw nicht hierover. Over de actie die uw familie die dag ondernam beweerde uw oom dat uw familieleden op hen sprongen, dat er een sterke worsteling was en dat er agressie was (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 9 & 11). Uw nicht gaf echter niet aan dat er geweld werd gebruikt maar meldde enkel dat ze schreeuwde (CGVS nicht, dd. 18.02.2019, p. 18).

Wanneer het CGVS uw oom vraagt om gedetailleerd te vertellen hoe alles verliep op het ogenblik dat de politie langskwam antwoordt uw oom dat de politie aankwam om vervolgens onmiddellijk beknopt de feiten in het politiecommissariaat aan te halen (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 9-10). Er door het CGVS op gewezen dat hij een stap overlaat en opnieuw gevraagd om in detail te vertellen over het ogenblik waarop zijn dochter één van de vier mensen aanvalt en er een politiepatrouille passeert geeft uw oom het weinig verduidelijkende antwoord dat hij een klacht indiende waarin stond dat jullie ontvoerd werden op 30 oktober 2017 en herhaalt hij de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in het politiecommissariaat na de arrestatie (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 10). Wanneer uw oom verder in het persoonlijk onderhoud de vraag gesteld wordt wat er precies tegen de politie gezegd werd op het ogenblik dat zij voorbij kwamen verklaart hij dat ze tegen de politie zeiden dat ze jullie kledij aanhadden en vervolgt hij langs de kwestie dat de delinquenten nauw samenwerken met de politie en de regering en de twee mannen daarom de dag na hun arrestatie vrijgelaten werden (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 11). De vaststelling dat uw oom er niet in slaagt om het ogenblik dat de politie op het toneel verschijnt gedetailleerd te omschrijven voor het CGVS ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas dan ook bijkomend.

Ook over de aanval van zijn familie op de twee misdadigers blijft uw oom bijzonder vaag en aan de oppervlakte. Wanneer het Commissariaat-generaal hem vraagt wat hij precies deed stelt hij dat hij ook op hen sprong, haalt hij aan dat hij de littekens en de kledij zag en voegt hij – naast de kwestie - toe dat er veel toeristen komen op de betreffende boulevard en er dus veel politie aanwezig is (CGVS oom, dd. 19.03.2019, p. 11). Door het CGVS opnieuw gevraagd in detail aan te geven welke handelingen uw oom precies stelde haalt hij, weinig verduidelijkend, aan dat ze op hen sprongen, schreeuwden, dat ze hen ontvoerders en misdadigers noemden en geeft hij aan dat ze zich geïntimideerd voelden omdat ze geen wapens droegen (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 12). Het mag verbazen dat uw oom er niet in slaagt voor het CGVS een omschrijving te geven van zijn handelingen op het ogenblik van de aanval. Nog vreemder is de vaststelling dat enkel uw oom expliciet aangeeft dat het hele gezelschap (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 11) de twee delinquenten aanviel. Sterker nog, daar waar uw oom aanhaalt dat jullie boos waren over de agressie en het misbruik dat jullie doorstonden door hun toedoen (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 11) verklaart uw nicht O.(...) dat ze bang was en geeft ze enkel aan dat ze begon te schreeuwen (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 19). Ook u haalt aan dat uw nicht begon te schreeuwen doch geeft, evenmin als O.(...), aan dat er gevochten werd met jullie belagers (CGVS 1, p. 22). Tot slot mag het verbazen dat uw oom bij de korte bespreking van zijn vluchtmotieven voor de DVZ op geen enkel ogenblik dit voorval dat zich voordeed aanhaalt noch aangeeft (vragenlijst CGVS oom, punt 5).

Voorts leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de arrestatie van de twee criminelen. Zo verklaart uw nicht O.(...) dat de twee mannen een nacht hebben vastgezet (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 19). Dit strookt geenszins met uw verklaringen en die van uw vriendin dat de misdadigers de dag zelf de cel mochten verlaten (CGVS 1, p.22 ; CGVS 2, p. 10 ; CGVS vriendin, p. 23). Zelf legt uw oom wisselende verklaringen af, waarbij hij eerst aanhaalt dat de delinquenten diezelfde dag werden vrijgelaten gezien ze voor de overheid werken (CGVS oom 18.02.2019, p. 11) terwijl hij in het tweede persoonlijk onderhoud, gevraagd of deze criminelen een nacht in de cel doorbrachten, vreemd genoeg bevestigend antwoordt (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 12). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over een dergelijk kernelement als de arrestatie van de criminelen die jullie urenlang vasthielden ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven dan ook ernstig.

Tot slot slagen jullie er niet in coherente verklaringen af te leggen over welke familieleden precies aanwezig waren bij het incident van 7 november 2017. Uw nicht O.(...) verklaart dat ze op het ogenblik van het incident samen met haar oom en vriend rondwandelde (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 10). Uw oom beweerde echter dat zijn dochter O.(...), zijn zus N.(...), de vriend van zijn dochter en hij zelf aanwezig waren bij het incident waarbij jullie belagers werden geïdentificeerd (CGVS oom, dd. 19.03.2019, p. 8). Verder stelt u voor de DVZ te denken dat uw moeder bij deze gebeurtenis aanwezig was (vragenlijst CGVS, punt 5). Voor het CGVS verklaart u, hiernaar gevraagd, dat uw oom, de vader van Oriana, aanwezig was en vervolgt u te denken dat uw moeder er ook bij was (CGVS 2, p. 9). Hierna door het Commissariaat gevraagd de namen te geven van de aanwezige familieleden haalt u L.(...), O.(...) en N.(...) aan (CGVS 2, p. 9). Ter verduidelijking gevraagd of uw moeder er bij was toen ze op 7 november de overvallers zagen stelt u dit te denken en werpt u op dat uzelf niet aanwezig was (CGVS 2, p. 9). Wanneer het CGVS u vraagt of er over het incident gesproken werd thuis antwoordt u dat dit weldegelijk gebeurde en haalt u ter verklaring aan dat uw moeder niet wil betrokken worden bij de procedure voor internationale bescherming (CGVS 2, p. 9). Wanneer het Commissariaat u er vervolgens op wijst dat u haar naam reeds aanhaalde voor de DVZ en u wederom vraagt of uw moeder al dan niet aanwezig was stelt u van wel en vervolgt u dat uw moeder u vertelde dat ze hen gezien had (CGVS 2, p. 9). Wanneer u uw moeder, uw oom L.(...) en uw nicht O.(...) opsomt als de aanwezige familieleden en er vervolgens op wordt gewezen dat u voorheen de vriend van uw nicht ook vermeldde, stelt u het niet te weten en verklaart u opnieuw dat u thuis was (CGVS 2, p. 9-10). Nochtans stelt ook uw vriendin V.(...) - die net als u niet aanwezig was bij het incident op 7 november 2017 - dat er naast uw oom, uw nicht en uw moeder nog een andere persoon aanwezig was, met name R.(...) H.(...) (CGVS vriendin, p. 22). Logischerwijze moet dit dan de vriend van O.(...) zijn geweest. De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente en duidelijke verklaringen af te leggen over een dergelijke gebeurtenis waarbij twee van de drie gijzelnemers werden herkend en zelfs tijdelijk werden opgepakt door de politie mag dan ook verbazen. Ondanks uw afwezigheid bij de feiten mag er namelijk verwacht worden dat er over een dergelijk incident gepraat wordt binnen de familie zodat ook de afwezige familieleden een duidelijk beeld krijgen van wat er zich op dat ogenblik heeft afgespeeld.

Daarenboven gaat uw eigen gedrag in tegen uw verklaarde vrees voor de autoriteiten die volgens u samenspannen met de Tupamaros (CGVS 1, p. 22).

Zo is het zeer opmerkelijk dat u na de overval in uw huis besloot te verhuizen en onder te duiken doch uw domicilie op uw nieuw adres heeft laten overzetten (vragenlijst CGVS, punt 3.5 ; CGVS 1, p. 4, 5 & 22). Immers, op die manier maakt u het de overheid – en dus ook de Tupamaros – zeer gemakkelijk om u terug te vinden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u in maart 2018 - toen zat u volgens uw verklaringen ondergedoken een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd terwijl uw oude identiteitskaart op dat moment nog vijf jaar geldig was (zie document 6). Meer bepaald is uw oude identiteitskaart nog geldig tot maart 2023. Aangezien u ook de Venezolaanse autoriteiten vreest, is het opmerkelijk dat u vrijwillig naar deze autoriteiten bent gegaan terwijl dit helemaal niet nodig was. Gevraagd naar de reden waarom u twee identiteitskaarten heeft, stelt u dat de oude bijna vervallen was en dat men dan een nieuwe kan aanvragen (CGVS 1, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw oudste identiteitskaart nog geldig is tot 2023 antwoordt u dat u een nieuwe heeft aangevraagd omdat uw uiterlijk heel veel is veranderd en dat u op verschillende plaatsen zoals instellingen en discotheken eisen dat men een actuele identiteitskaart heeft. Deze verklaringen worden niet aanvaard. Uw oudste identiteitskaart was nog recent genoeg en uit de foto's op uw identiteitskaarten blijkt dat uw uiterlijk niet erg veranderd is en u nog duidelijk herkenbaar bent op uw oudste identiteitskaart. Uw verklaring dat discotheken een actuele identiteitskaart eisen – en u hiermee impliceert dat u naar discotheken ging -, is niet verenigbaar met uw verklaring als zou u vanaf de overval op 30 oktober 2017 in uw woning ondergedoken hebben geleefd in Venezuela (CGVS 1, p. 22).

Op basis van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de persoonlijke problemen die u en uw familie aanhalen en die zich zouden hebben voorgedaan op 30 oktober 2017 en 7 november 2017.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke activiteiten in Venezuela - meer bepaald heeft u er deelgenomen aan vier of vijf vreedzame betogingen (CGVS 1, p. 12) - niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststelling dat u legaal met uw eigen paspoort en per vliegtuig Venezuela heeft verlaten (CGVS 1, p. 20 ; document 1). Hierdoor kan er redelijkerwijze worden gesteld dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beoordeling en beslissing wijzigen.

Wat betreft de kopieën van foto's van uw woning in Margarita, van een gat in een muur, van een borstkas, een arm, van een bebloed hoofd en van bebloede kleding (document 2), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De twee e-mails van uw advocaat dd. 21.02.2019 bevatten de links naar een aantal andere documenten die reeds werden besproken. De tweede e-mail dd. 21.02.2019 bevat eveneens een twee printscreens van uw oom L.(...) en een link naar een video waar deze printscreens zijn genomen (document 17). In deze video is onder andere uw oom te zien die aan het woord wordt gelaten en zegt dat hij tegen het Venezolaanse regime is. Deze tweede email dd. 21.02.2019 bevat ook twee foto's van u met rood haar in bijlage. Uw advocaat stelt dat u hiermee wil aantonen dat u uw uiterlijk omwille van uw vrees na de aanval op uw huis heeft veranderd. Echter, aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook wat betreft de e-mail van uw advocaat dd. 25.02.2019 moet worden opgemerkt dat deze louter een aantal screenshots bevatten die reeds eerder werden besproken.

De e-mail van uw advocaat dd. 26.02.2019 bevatten uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18.02.2019.

Het bevatten grotendeels louter spelfouten die geen ander zicht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. Hetzelfde moet worden gezegd over uw precisering in deze e-mail dat uw oom L.(...) en u tijdens de manifestaties in Venezuela geen geweld hebben gebruikt. Uw Venezolaans paspoort en uw twee identiteitskaarten bevatten louter informatie omtrent uw identiteit die niet ter discussie staat.

De kopie voor een autorisatie van een betaling met een kredietkaart bevat louter de betreffende autorisatie en de identiteitsgegevens van uw stiefvader (document 8 ; CGVS 1, p. 6)."

Hierdoor kan er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen in Margarita op 30 oktober en 7 november 2017.

Met betrekking tot uw eigen politieke activiteiten in Venezuela – met name uw deelname aan ongeveer 10 demonstraties in Caracas (CGVS, p. 12 & 13) - moet worden gesteld dat deze evenmin van dien aard zijn om u het vluchtelingenstatuut of het subsidiair beschermingsstatuut te kunnen toekennen. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft uw verklaringen inzake uw deelname aan ongeveer 10 manifestaties in Caracas in 2017 (CGVS, p. 12 & 13), dient te worden opgemerkt dat u geen gewag maakt van persoonlijke problemen

die u hierna heeft ondervonden omwille van uw deelname aan deze manifestaties. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nooit werd gearresteerd, nooit voor korte of lange in de gevangenis heeft gezeten, nooit door een rechtbank werd veroordeeld noch dat er een proces tegen u voor een rechtbank werd gestart (vragenlijst CGVS, punten 3.1 & 3.2). Voorts heeft u in 2019 nog een internationaal paspoort verkregen van de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 20).

De door u neergelegde kopieën van vier prints van social media waarmee u uw deelname aan demonstraties wilt aantonen (CGVS, p. 18 ; document 12), moet worden opgemerkt dat uw deelname aan deze demonstraties niet wordt betwist doch dat deze prints geenszins kunnen aantonen dat u in geval van een eventuele terugkeer zou worden vervolgd in Venezuela.

Betreffende de kopieën van twee internetartikels over de protesten in Venezuela waarvan u verklaart dat hierop enkele vrienden van u te zien zijn (CGVS, p. 18 ; document 11), moet vooreerst worden opgemerkt dat u hiermee niet kunt aantonen dat deze vrienden van u zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze artikels enkel kunnen aantonen dat, wanneer massademonstraties plaatsvinden, de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, hetgeen hierboven door het CGVS wordt bevestigd. Echter, hiermee kunt u geenszins aantonen dat u in geval van een eventuele terugkeer zou worden vervolgd in Venezuela.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan de 10 manifestaties in Venezuela.

Voor zover u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging vreest omwille van het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela op sociale media sinds uw vertrek door het delen van dergelijke posts die uw vriend post (CGVS, p. 14), moet het volgende worden opgemerkt.

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela –ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaring als zou **uw vader sinds 2006 door een groep colectivo's ervan worden beschuldigd een lid van hen te hebben verraden aan een rivaliserende groep colectivo's waardoor ze uw vader wilden vermoorden en waardoor uw familie en u**

sindsdien problemen hebben gekend met deze groep colectivo's (CGVS, p. 7-10), niet aannemelijk heeft kunnen maken.

In verband met de problemen van uw vader met deze colectivo's in 2006 dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit helemaal niet heeft vermeld in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld wanneer er werd gevraagd naar uw vrees of risico bij terugkeer (vragenlijst CGVS, punt 3). Uw verklaring voor dit nalaten als zou u toen zenuwachtig zijn geweest waardoor u enkel over de overval heeft gesproken (CGVS, p. 4), wordt niet aanvaard. Het betreft namelijk een essentieel gegeven in uw asielrelaas. Immers, u verklaart dat deze colectivo's zich sindsdien hebben beziggehouden met uw familie waardoor u en uw familie problemen tot aan uw vertrek uit Venezuela hebben gekregen (CGVS, p. 9). Met name werden sindsdien uw neef en de man van uw nicht door deze groep colectivo's vermoord en werd u tot 2019 lastiggevallen door de colectivo F(...) H(...) (CGVS, p. 9 & 10). Het nalaten om de oorzaak van een groot deel van uw verklaarde problemen te vermelden op de DVZ ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze problemen.

In verband met **de moord op uw neef door colectivo's** op 18 februari 2012 moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn moord te maken heeft met de beschuldigingen die de colectivo's geuit hebben aan het adres van uw vader. Uw neef werd namelijk doodgeschoten omdat hij een doos met vlees die van een vrachtwagen was gevallen had meegenomen (CGVS, p. 8). Ook u ontkent uiteindelijk dat hij werd vermoord omwille van uw vader (CGVS, p. 8).

Ook betreffende **de moord op de man van uw nicht in 2014 door colectivo's** moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn moord te maken heeft met de beschuldigingen die de colectivo's geuit hebben aan het adres van uw vader. Hij werd namelijk doodgeschoten nadat hij weigerde zijn muziek stiller te zetten (CGVS, p. 8 & 9).

De door u neergelegde kopie van de overlijdensakte van uw neef dd. 20.02.2012 en de kopie van de overlijdensakte van de man van uw nicht dd. 08.12.2014 kunnen evenmin een verband aantonen tussen hun dood en de verklaarde problemen van uw vader. Immers, in deze documenten wordt niet vermeld door wie ze zijn gedood doch enkel dat ze zijn doodgeschoten (CGVS, p. 18).

In verband met **uw verklaarde problemen die u sinds 2012 tot aan uw vertrek kende met de colectivo F(...) H(...) die wilde dat u zijn lief zou worden** (CGVS, p. 9), moet worden opgemerkt dat u opnieuw niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw verklaarde problemen met hem te maken hebben met de beschuldigingen die de colectivo's geuit hebben aan het adres van uw vader. U verklaart namelijk zelf dat F(...) u lastigviel omdat hij een oogje op u had en dat hij wilde dat u zijn lief werd (CGVS, p. 9). Bovendien komen de gedragingen van F(...) daadwerkelijk overeen met iemand die een ongezonde obsessie heeft voor iemand. Meer bepaald stond hij u op te wachten wanneer u van school naar huis kwam, nam hij u bij de arm vast, nodigde hij u bij hem thuis uit en probeerde u tevergeefs mee te nemen naar zijn huis, achtervolgde hij u, stuurde hij u berichten, nam foto's van u wanneer u op een bus aan het wachten was, dreigde ermee u te vermoorden indien hij u met een andere man zou zien en zei dat hij u beter had vermoord vooraleer u een kind had gekregen van iemand anders (CGVS, p. 9 & 10). Nergens uit zijn gedrag blijkt dat dit enigszins te maken heeft met de problemen die uw vader met de colectivo's zou hebben gekend. Uw verklaring dat de colectivo's zich door het gedrag van F(...) wilden wreken omwille van uw vader (CGVS, p. 9) is een louter blote bewering die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Hetzelfde dient te worden opgemerkt omtrent uw verklaring dat F(...) een lid van de groep colectivo's is waar uw vader problemen mee zou hebben gehad (CGVS, p. 10).

Bovendien is uw verklaring dat F(...) ook bij de groep was die de vriend van uw vader gefolterd en vermoord hebben (CGVS, p. 10), niet verenigbaar met uw verklaring dat F(...) behoort tot de groep van de colectivo's waarmee uw vader problemen heeft. Immers, de colectivo's die de vriend van uw vader hebben gefolterd en vermoord (CGVS, p. 7), behoren logischerwijze tot een andere groep colectivo's dan diegene die denken dat uw vader hun lid heeft verraden en waarmee uw vader problemen heeft. Deze inconsistentie in uw verklaringen is opmerkelijk en ondermijnt verder uw verklaring dat uw verklaarde problemen met F(...) verband houden met de problemen die uw vader met colectivo's zou hebben gehad.

In verband met twee kopieën van prints van Whats app berichten tussen u en F(...) (document 12) moet worden opgemerkt dat aan dergelijke berichten geen bewijswaarde kan worden toegekend daar

deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld of geschreven. Bovendien dateren al deze berichten van december 2016 en januari 2017 waardoor ze allerminst uw recente verklaarde problemen met F.(...) kunnen aantonen.

De kopieën van drie prints van social media met daarop foto's van F.(...) (CGVS, p. 18 ; document 12), kunnen evenmin uw verklaarde problemen met F.(...) aantonen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS die op de DVZ werd ingevuld, helemaal niets heeft vermeld over uw verklaarde problemen met F.(...) (vragenlijst CGVS, punt 3). Ook niet wanneer expliciet gevraagd werd of u nog problemen heeft gekend met medeburgers (vragenlijst CGVS, punt 3.7). Dit nalaten ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met F.(...).

Zelfs indien de verklaarde problemen met F.(...) geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet worden opgemerkt dat u op 21 augustus 2018 - na uw verblijf op het eiland Margarita - opnieuw in hetzelfde appartementsgebouw bent gaan wonen dan F.(...) en dat u in dit appartement van uw moeder verbleef tot juni 2019 (CGVS, p. 5, 6 & 10). Dit gedrag van u wijst allerminst op een ernstige vrees in uw hoofde jegens F.(...) en ondermijnt op fundamentele wijze de ernst van uw verklaarde vrees voor F.(...).

In verband met uw verklaring dat u in Venezuela **psychologische problemen** heeft gekregen naar aanleiding van de verklaarde problemen die u er heeft meegemaakt (CGVS, p. 13 & 20), moet opnieuw worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Zo stelt u dat u in het opvangcentrum in België een afspraak met een psycholoog heeft gevraagd maar dat u nog geen antwoord heeft gekregen (CGVS, p. 24). Ook verklaart u dat u in Venezuela niet naar een dokter of een psycholoog bent gegaan hiervoor (CGVS, p. 24). In de mate dat u verwijst naar uw psychologische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 24), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van medische problemen op zich een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In verband met uw verklaring dat **uw voormalige stiefvader** toen u 12 jaar was 's nachts vaak naar uw kamer kwam en voor u masturbeerde (CGVS, p. 25), dient nog te worden opgemerkt dat u dit niet spontaan heeft aangehaald doch enkel nadat uw advocaat tijdens haar tussenkomst op het einde van het persoonlijk onderhoud zei dat u het slachtoffer bent geweest van intrafamiliaal geweld en nadat u expliciet werd gevraagd of u hierover iets wilde zeggen (CGVS, p. 25). U haalde deze feiten niet spontaan aan als een vluchtmotief. Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat dit stopte nadat uw moeder van hem scheidde wanneer u 12 jaar was, dat hij steeds naar uw moeder belde om zijn excuses aan te bieden, dat u hem vorig jaar zelf aan de lijn had en dat hij toen zijn excuses aan u heeft aangeboden voor wat hij u heeft aangedaan (CGVS, p. 25). Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen die er op zouden wijzen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela nog problemen zou kunnen kennen met deze man.

Wat betreft uw vrees dat **uw zoon in Venezuela geen goede scholing zou krijgen**, moet worden opgemerkt dat u zelf stelt dat er scholen zijn in Venezuela (CGVS, p. 24). Bijgevolg heeft uw zoon er toegang tot onderwijs. Uw verklaringen dat de privéscholen er heel duur zijn en dat openbare scholen er slecht zijn en dat daar drugs worden verkocht (CGVS, p. 24), zijn algemeen van aard en volstaan niet om een vrees of risico in dit verband vast te stellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Immers, in Margarita woonde u in een huis met zwembad en tuin (CGVS 1 vriend (18/16473), p. 22 ; CGVS oom van vriend (18/21415) dd. 18.02.2019, p. 9 & 10). Tevens hadden jullie er een tuinman die de tuin en het zwembad onderhield (CGVS 1 vriend (18/16473), p. 22 ; CGVS oom van vriend (18/21415) dd. 18.02.2019, p. 10). Ook moet worden opgemerkt dat dit huis in Margarita eigendom is van een tante van uw vriend die nog verschillende andere eigendommen in Venezuela bezit (CGVS 1 vriend (18/16473), p. 5 & 7). Tevens blijkt dat u hoger onderwijs heeft gevolgd en uw kost verdiende met ICT (CGVS 1 vriend (18/16473), p. 10 & 11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beoordeling en beslissing wijzigen. De kopie van een Venezolaans paspoort op uw naam, de kopie van een Venezolaans paspoort op naam van uw zoon en de geboortakte van uw zoon bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit en die van uw zoon die niet ter discussie staan. In verband met de acht foto's die volgens uw verklaringen handelen over de overval in Margarita (CGVS, p. 16), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bijgevolg kunnen ze de geloofwaardigheid van deze overval geenszins herstellen. De vier foto's van statistieken (document 4) bevatten louter een aantal statistieken over bepaalde soorten

mishandelingen doch de bron wordt hierin geenszins vermeld. Ook is het niet duidelijk over welk land of welke regio deze statistieken gaan noch over de periode waarop deze statistieken werden getrokken. De foto van een afbeelding van de mensenrechtenvoorvechtster Tamara Suju die volgens de titel folteringen in Venezuela aanklaagt (document 4; CGVS, p. 16) bevat geen enkele concrete informatie over folteringen in Venezuela noch over uw eigen verklaarde problemen. De kopie van een afbeelding waarop uw laatste verblijfplaats in Margarita van bovenaf te zien is (CGVS, p. 16), bevat geen informatie betreffende uw verklaarde problemen.

Betreffende de kopieën van twee bundels met artikels over het doen en laten van de colectivo's in Venezuela en de kopie van een foto met daarop colectivo's, moet worden opgemerkt dat u of uw familie hier niet in worden vermeld (CGVS, p. 16 & 17). Bovendien kan het louter verwijzen naar twee artikels geen ander zicht werpen op de beoordeling van het CGVS betreffende artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS baseert zich namelijk op vele verschillende bronnen om de situatie in uw land te beoordelen (zie administratief dossier).

Het attest van aangifte bij de Belgische politie dd. 05.10.2019 kan louter aantonen dat u in België uw paspoort en dat van uw zoon heeft verloren.

De kopie van een klacht bij de politie dd. 07.11.2017 werd reeds besproken in de verwijzingen naar de beslissing van uw vriend, D.(...) L.(...) S.(...) M.(...) P.(...) (18/16473).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster wijst erop dat de motivatie in de bestreden beslissing grotendeels geënt is op de beslissing van haar partner, D. L. M. P. (CGVS 18/16473, RvV 248 357). Het eerste deel van het verzoekschrift herneemt het verzoekschrift van de partner van verzoekster, als volgt samengevat in arrest nr. 241 680 van 29 september 2020 van de Raad.

"In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst heeft "omdat de colectivos hem en zijn familie aangevallen, vastgehouden, en mishandelt hebben, wegens de politieke activiteiten van zijn oom, [...]. Zijn oom is militant van de oppositie, en heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Verzoeker en zijn oom wonen samen naast een buurt van colectivos (van de Tupamaros), wie op de hoogte waren dat zowel de oom van verzoeker als verzoeker zelfs deelnamen aan protestmarsen tegen de regering. Zijn oom heeft ook, samen met andere buurmannen, een muur van zijn buurt waarop de teken van de colectivos stond herverft, tegen de wil van de colectivos. Trouwens is verzoeker ook in België politiek actief. Hij heeft meerdere politieke bijeenkomsten tegen de regering organiseert. Hij heeft zelfs herhaaldelijk Patricia Betancourt (een bekende politicus van de oppositie) ontmoet, en is naar haar en verschillende politicus van de Venezolaanse oppositie in tijdschriften en op sociale media verschenen. Dit wordt door de CGVS niet betwist."

Met verwijzing naar arrest nr. 227 665 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2019, waarin onder meer wordt aangehaald dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, stelt hij vervolgens dat dit op hem van toepassing is aangezien hij militant was van de oppositie en herhaaldelijk heeft deelgenomen aan verschillende betogingen. Hij wijst erop dat hij openlijk verzet heeft getoond tegen de colectivos, dus tegen de regering, door een muur van de

colectivos te herverven tegen hun wil. Het CGVS betwist geen enkele van deze elementen. Verder wijst hij er op dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en dat geweld zowel door het leger, de politie, als door bendes gepleegd wordt zonder dat slachtoffers bescherming kunnen krijgen van de overheid. Hij stelt dat de Richtlijnen van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 moeten in acht genomen worden. Hij stelt dat hieruit blijkt dat voor het beoordelen van vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie waardoor schade aan een persoon mogelijk kan gelijkgesteld worden aan vervolging en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze richtlijnen.

Verzoeker verwijst naar het "UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations" van 4 juli 2019 waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others."

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente "COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire" van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Hij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 en april 2019 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er "colectivos" die als "véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla" worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar "New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président, April 22, 2017").

Met betrekking tot de repressie door de overheid stelt verzoeker dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers, willekeurig worden gearresteerd, en in menonterende omstandigheden gedetineerd. Dit betreft ook familieleden van oppositieleiden, die niet zelf actief zijn in de politiek. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie. Verzoeker verwijst naar het rapport van 4 juli 2019 van de Verenigde Naties ("UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations"), dat stelt: "During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives; sexual and gender-based violence in detention and during visits; and excessive use of force during demonstrations." Het rapport vermeldt ook een hoog aantal buitengerechtelijke executies door de veiligheidsdiensten. Verzoeker wijst erop dat tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers werden gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Refererend aan het artikel van Al Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", van 25 maart 2019, haalt verzoeker aan dat de stafchef van de beweging van Juan Guaido Roberto Marrero op 21 maart 2019 door de politie werd gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval, en dat ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd.

Hij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Hij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat "mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familieleden" (met verwijzing naar Human Rights Watch, "Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused" van 9 januari 2019).

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Verenigde Naties van juni 2018 dat stelt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden (UN Human Rights office of the high commissioner, "Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"). Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Verzoeker haalt een artikel van The Guardian aan om te staven dat, hoewel de regering dit niet officieel herkent, alle tekenen

erop duiden dat de regering oppositieleden arresteert en vermoordt (The Guardian, "Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician", van 9 oktober 2018).

Verder verwijst hij naar pagina's 21, 22, 23 en 24 van de "COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire" van 20 april 2018 en pagina 16 van de COI Focus van 4 april 2019 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun "onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is" en dat zowel gewone betogers als leden en medestanders van de oppositie, en mensenrechtenverdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt hij dat sinds 2017 burgers "niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken" en dat foltering en erge mishandelingen worden vermeld.

Verzoeker betoogt ook dat sinds de invoering van de "wet tegen haat" in 2017 ook de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt en dat journalisten zowel als mensen die op sociale media hun oppositie tonen tegen de regering kunnen gearresteerd worden op basis van deze wet, en voegt twee persartikels die dienen om dit te staven.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat "de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar". Hij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië "om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt", dat Juan Guaido zou van plan zijn brigades te creëren om zich tegen een tussenkomst van de Venezolaanse militaire te verdedigen (met verwijzing naar The Guardian, "US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain" van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo "zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela crisis: President Maduro's days numbered" – Mike Pompeo" van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het "risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan".

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoeker aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoeker duidelijk aangeven dat "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt". Verzoeker citeert uit het rapport van de Verenigde Naties van 4 juli 2019 betreffende de moeilijke toegang tot levensmiddelen, die bovendien extra bemoeilijkt wordt voor tegenstanders van de overheid. Verzoeker wijst verder onder meer op het feit dat "over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]" (met verwijzing naar "COI Focus Vénézuéla - Situation sécuritaire" van 20 april 2018, p. 34); dat "bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]" (met verwijzing naar The New Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point" van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom" van 9 maart 2019) en dat "de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]" (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). De COI Focus van 2019 vermeldt een stijging van de inflatie tot 80.000%. Verder stelt verzoeker dat "vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding" en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, "Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation" van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot "het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten" (COI Focus, p. 40-41) en de verhoging in 2016 van 30% van het aantal zuigelingen dat is overleden door een gebrek aan melkpoeder in de ziekenhuizen (COI Focus 2018, p. 35). Hij stelt verder dat "Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: "Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights," the experts said. "Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer. "Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment

and medical supplies causing many preventable deaths." (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: "The health situation in the country is dire, with hospitals lackim staff, supplies, medicines and electriciv to keep vital machinerv running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals". Verzoeker benadrukt dat hij aan een tumor in de borst lijdt, wat door het CGVS niet betwist wordt. Hoewel deze tumor goedaardig is, moet verzoeker regelmatig medicatie innemen om te genezen, waar geen of onvoldoende toegang toe is in Venezuela. Verzoeker wijst erop dat regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvallen (p. 39)" en citeert vervolgens p. 39. Volgens verzoeker vormt het feit dat de COI Focus van 2019 niets over de socio-economische situatie vermeldt op zijn minst een indicatie is dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verzoeker citeert een verklaring van de Hoge Vertegenwoordiger van de Europese Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, die betreffende de hervervkiezing van Maduro stelt: "This only pushes further away the possibility of a constitutional negotiated solution while the political, economic and social situation in the country keeps getting worse and the impact of the crisis in the stability of the region is increasing." (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2019/01/10/declaration-bythe-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-presidentmaduro/> pdf).

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat de "verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela".

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. In casu betwist het CGVS niet dat verzoeker Venezolaans is, en moeten de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd worden. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest").

Hij is van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op daadkrachtige wijze uitgevoerd heeft en argumenteert als volgt. Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft wijst verzoeker op het volgende: "Verzoeker is militant van de oppositie, en heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen. Trouwens is hij in België ook actief en zichtbaar in zijn activiteiten tegen de regering. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Hij woont (samen met zijn oom) naast een buurt van colectivos (van de Tupamaros), wie op de hoogte waren dat verzoeker en zijn oom deelnamen aan de protesten. Zijn oom heeft ook, samen met andere buurmannen, een muur van zijn buurt waarop de teken van de colectivos stond herverft tegen de wil van de colectivos. Zoals door de hieronder vermeldde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p. 2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd. We verwijzen al naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel -

overheidkritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel- worden geviseerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert" (p. 11), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten geviseerd worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12). Dit is van toepassing aan verzoeker. Zoals hierop uitgelegd, was hij inderdaad militant van de oppositie en heeft herhaaldelijk deelgenomen aan verschillende betogingen. Zijn oom (met wie hij leefde) heeft ook openlijk zijn verzet tegen de colectivos (dus tegen de regering) getoond door een muur met de teken van de colectivos te herverven, tegen hun wil. Geen van deze gegevens worden door de CGVS betwist."

Hierna gaat verzoeker in op de gebeurtenissen van 30 oktober 2017 en probeert hij de argumenten van het CGVS omtrent de ongeloofwaardigheid van de overval te weerleggen.

Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn nicht O. over de hoeveelheid gestolen computers stelt verzoeker: "Zowel de oom als de nicht van verzoeker hebben verklaart dat 2 computers meegenomen werden. Zijn partner heeft uitgelegd dat de laptop van de nicht en de desktop van verzoeker meegenomen werden. Toen aan verzoeker gevraagd werd hoeveel computers meegenomen werden, heeft verzoeker geantwoord dat alleen zijn computer meegenomen werd, wat hij bevestigt. Zijn computer werd inderdaad meegenomen, maar de laptop van zijn nicht werd ook meegenomen. Verzoeker heeft het verschil gemaakt tussen een computer (dus en desktop) en een laptop. Er was dus geen tegenstrijdigheid."

Aangaande de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van zijn oom L. en de vermeldingen in de klacht bij de politie over het aantal gestolen GSM's, voert verzoeker aan dat er in totaal vijf GSM's gestolen zijn en dat de tegenstrijdigheid te verklaren valt door het feit dat zijn oom onder stress stond ten tijde van de indiening van zijn klacht.

Voor wat betreft het feit dat verzoekers oom weinig concrete informatie geeft over de colectivos die verantwoordelijk waren voor de aanval, voert hij aan dat zijn oom heeft verklaard dat de buurt van de tupamaros wel aan hun buurt grenst, maar dat ze geen contact met elkaar hebben en de gemeenschappen afgesloten van elkaar leven. Verzoeker, zijn oom en zijn familie konden de leider van de aanvallers herkennen door de karakteristieke litteken die hij op zijn gezicht heeft, maar anders kennen ze de tupamaros niet. Verzoeker meent ook dat het CGVS zijn ooms verklaringen een onvoldoende niveau van detail over de tupamaros verwijt, maar dat aan verzoeker zelf over dit thema geen of weinig vragen werden gesteld, hoewel het CGVS dit op basis van zijn onderzoeksplicht wel had moeten doen.

Aangaande het argument van het CGVS dat de rekeningafschriften van het ziekenhuis dateren van acht weken na de aanval op het huis, benadrukt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat hij op de dag van de aanval ook naar het ziekenhuis is gegaan, maar hier geen bewijs van heeft, niet dacht dat hij dit voor iets nodig zou hebben, en in shock was door de recente aanval op hemzelf en zijn familie. Verzoeker keerde terug naar het medisch centrum omdat hij in de weken na de aanval verder pijn en gezondheidsproblemen kende, en kreeg toen de rekeningafschriften.

Verzoeker meent ook dat het CGVS te streng oordeelt wanneer zij meent dat het vreemd is dat de partner van verzoeker zich niet herinnert of hij de dag na de aanval naar het medisch centrum ging of niet. De verklaring hiervoor is volgens verzoeker dat de aanval drie jaar geleden gebeurde en hij sindsdien een paar keer naar het medisch centrum moest gaan.

Aangaande het feit dat de redenen van het bezoek niet op de rekeningafschriften van het medisch centrum vermeld worden, voert verzoeker aan dat dit normaal is aangezien het niet om een medisch attest gaat. De foutieve vermelding door het medisch centrum van zijn naam op de rekeningafschriften kan verzoeker niet verweten worden.

De gedetailleerde verklaringen van verzoeker over de aanval beslaan bovendien bijna twee pagina's in de notities van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Aan dit deel van de verklaringen heeft het CGVS minder aandacht besteed, terwijl de beslissing zich meer concentreert op de beweerde tegenstrijdigheden en vergissingen over de aanval.

Vervolgens gaat de verzoeker in op de door het CGVS aangehaalde argumenten in verband met de gebeurtenissen van 7 november 2017 en probeert hij deze te weerleggen. Hij stelt hierover het volgende: "Ten eerste verwijt de CGVS dat de oom van verzoeker aangaf dat hij en zijn dochter op de bendelen die ze herkend hadden sprongen en er een worsteling was, terwijl zijn nicht geen gewag van fysieke geweld gemaakt heeft. Verzoeker benadrukt dat hij toen niet aanwezig was, maar dat hem verklaart werd dat zijn nicht inderdaad schreeuwde, en dat er woordwisselingen waren. Hij preciseert ook dat er geen fysieke geweld was, behalve toen zijn oom probeerde om de dieven tegen te houden, zodat ze niet weglopen konden. Zijn oom heeft de dieven geduwd en liet ze niet weglopen. Hij veronderstelt dat dit de fysieke deel was van de confrontatie, waarover zijn oom het had. Verder beweert verwerende partij dat de oom van verzoeker onvoldoende details geeft over het verloop van dit gebeurtenis en van de aankomst van de politie. Hij heeft echter details gegeven over hoe de bende leden die ze herkenden eruit zagen, waar ze waren, en hoe het verlopen is (persoonlijk onderhoud 1 p 3 en 2 p8 -onder andere: precieze beschrijving van hoe ze gekleed waren). De oom van verzoeker heeft ook verklaard dat de politie langskwam toen ze hem en zijn familie schreeuwden hoorden, dat ze op de grote straat waren (avenida de mayo) waar de politie vaak patrouilleert, en dat ze dus naar hen toe kwamen. De oom van verzoeker legt uit dat hij niet begreep wat meer de protection agent horen wou tijdens het PO met betrekking tot de aankomst van de politie. Verzoeker voegt toe dat zijn oom onder stress was tijdens zijn onderhoud. Verzoeker merkt ook op dat hoewel de CGVS aan zijn oom een gebrek aan details verwijt betreffend een klein aspect van een element van zijn relaas (de aankomst van de politie tijdens de gebeurtenissen van 7 november) de CGVS weinig aandacht blijkt te steden aan de vele details die zijn oom wel gegeven heeft. Zo heeft zowel de oom als zijn dochter (de nicht van verzoeker) tijdens meer als een pagina van het verslag van hun gehoor over de aanval en gijzeling van 30 november gesproken (zie persoonlijk onderhoud 1 verzoeker p3). De CGVS blijkt deze details echter heel minder in rekening te nemen. Daarna verwijt de CGVS aan verzoeker tegenstrijdige verklaringen tussen hem, zijn nicht, zijn partner, en zijn oom, met betrekking tot hoelang de twee criminelen bij de politie vastgezet hebben. Verzoeker bevestigt dat ze een nacht in de cel vastgezet hebben, en legt uit dat hij en zijn partner dit waarschijnlijk al in Venezuela vals verstanden hadden. Het was echter sowieso niet zo belangrijk voor hen te weten exact hoelang de criminelen vastgezet zijn. Wat hen veel meer verontrustte was het feit dat ze opnieuw vrij waren. Trouwens verwijt de CGVS aan verzoeker een onduidelijkheid in de verklaringen van zijn familie leden over wie aanwezig was op 7 november. Hoewel hij nog zijn partner zelfs niet aanwezig waren, bevestigt verzoeker dat zijn moeder, zijn oom, zijn nicht, en de vriend van zijn nicht aanwezig waren. Hij herhaalt dat hij zijn moeder niet meteen vermeldde als aanwezig deze dag omdat ze niet betrokken wou zijn in de asiel procedure."

Aangaande het argument van het CGVS dat het opmerkelijk is dat verzoeker na de overval zijn domicilie verzette, voert verzoeker aan dat hij al twee adressen had geregistreerd vóór de aanval. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn partner geen andere keuze hadden dan zich elders te vestigen, en dat hij uit angst om herkend te worden door de criminelen zijn uiterlijk veranderde door zijn haren te verven en een baard te laten groeien. Verzoeker voert aan dat hij omwille van deze uiterlijke veranderingen een nieuwe identiteitskaart moest aanvragen, aangezien er in Venezuela vaak controles op basis van de foto op de kaart plaatsvinden, en verklaart te zullen proberen aan de Raad een kopie van zijn oude en nieuwe kaart te sturen, zodat deze het verschil in zijn uiterlijk kan evalueren.

Verzoeker betwist vervolgens dat het argument dat zijn vertrek uit Venezuela met zijn eigen paspoort aantoonde dat hij niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheden staat. Hij verklaart dat hij niet onder arrestatiebevel stond maar wel bij de lokale overheden bekend was, en herinnert eraan dat de colectivos, inclusief de tupamaros, voor de overheid werken.

Betreffende zijn politieke activiteiten in België voert verzoeker aan: "De CGVS betwist niet dat verzoeker in België zeer actief is binnen de oppositie, en op zichtbare manier (hij is zowel in tijdschriften als op sociale media verschenen). Hij heeft meerdere politieke bijkomsten tegen de regering organiseert (waaronder bij de Europees parlement). Hij heeft zelfs herhaaldelijk Patricia Betancourt (een bekende politicus van de oppositie) ontmoet, en is naar haar en verschillende politicus van de Venezolaanse oppositie (waaronder de toenmalige burgemeester van Caracas Antonio Ledezna) in tijdschriften en op sociale media verschenen (zie verslag van PO pi3, 14, 17, 23). Hij wordt ook genoemd in een op instagram gepubliceerde video als beheerder van de instagram pagina van een oppositie groep (zie verslag van PO pl 7). Geen van deze gegevens wordt door de CGVS niet betwist. De CGVS benadrukt dat alleen personen met een bepaalde zichtbaarheid binnen de oppositie in geval van terugkeer problemen kennen met de overheden. De beslissing preciseert dat dit ook personen betreft waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de regering (beslissing p7 § 1). Verzoeker heeft deze zichtbaarheid, sinds hij in verschillende tijdschriften en op sociale media naast bekende personaliteiten

van de oppositie verschenen is, en sinds hij meerderde belangrijke bijeenkomsten van de oppositie in België organiseert heeft, waar vele bekende politici van de oppositie aanwezig waren."

Verzoekster ontwikkelt hierna argumenten die zich toespitsen op de motieven in de bestreden beslissing die specifiek op haar betrekking hebben.

Verzoekster benadrukt dat het CGVS niet betwist dat zij zowel in Venezuela als in België politieke activiteiten heeft ontwikkeld tegen de Venezolaanse regering. In Venezuela nam ze herhaaldelijk deel aan betogingen van de oppositie. In België ondersteunt ze actief op sociale media de publicaties van haar partner, die verschillende bijeenkomsten met belangrijke politici van de oppositie (waaronder Patricia Betancourt en de voormalige burgemeester van Caracas Antonio Ledezna) heeft georganiseerd en eveneens beheerder is van de Facebook en Instagram pagina's van de organisatie "*Venezolanos en exil*", actief in het buitenland tegen de regering van Maduro. Ze citeert opnieuw uit arrest 227 665 van de Raad om aan te tonen dat ook opposanten met een lager profiel gevisieerd worden door het Venezolaans regime. Aangaande het argument van het CGVS dat alleen opposanten met een bepaalde zichtbaarheid gevisieerd worden bij terugkeer naar Venezuela beargumenteert verzoekster dat haar partner deze zichtbaarheid heeft, daar hij in verschillende tijdschriften en op sociale media naast belangrijke personen van de oppositie is verschenen en vele belangrijke bijeenkomsten van de oppositie in België heeft georganiseerd, waar ook bekende oppositiepolitici aanwezig waren. Verzoekster benadrukt opnieuw dat ook familieleden van sympathisanten van de oppositie gevisieerd worden.

Hierna gaat verzoekster in op de argumenten van het CGVS betreffende de problemen van verzoekster en haar eigen familie met colectivo's. Ze verklaart dat ze deze problemen niet vermeldde tijdens haar onderhoud bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat er haar daar werd gezegd om alles samen te vatten en enkel de belangrijkste feiten te vermelden, omdat ze tijd zou hebben om alles op het CGVS uit te leggen. Aangezien ze de aanvallen van 2017 vermeld had, dacht verzoekster niet dat ze de rest van haar problemen nog moest vertellen. Na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft de advocaat van verzoekster haar echter op de hoogte gesteld dat ze ook deze problemen moest vermelden. Verzoekster voert aan dat ze slechts een zeer beperkte kennis had van de asielprocedure en dus niet wist dat ze ook dit deel van haar problemen reeds bij Dienst Vreemdelingenzaken moest aanhalen.

Met betrekking tot de problemen van haar familie met colectivo's stelt verzoekster: "*Aangaande de moorden van haar neef en van de echtgenoot van haar nicht bevestigt verzoekster dat ze geen bewijzen heeft van het feit dat ze door de colectivos vermoord werden wegens hun wraakactie tegen haar vader. Haar familie heeft nooit gedurfd om een klacht in te dienen, omdat de colectivos de macht hebben in hun buurt. Ze vermoedt echter dat de moorden deel vormen van de wraak actie van de colectivos tegen haar vader. Wat haar problemen met de colectivo F.(...) H.(...) betreft, legt verzoekster uit dat hoewel ze geen bewijzen heeft van het feit dat zijn lastigvallen een verband houdt met de wraak van de colectivos groep tegen haar vader, ze dit vermoedt. Ze heeft dit niet vermeld bij de DVZ voor dezelfde redenen als supra vermeld (omdat ze dacht dat ze alleen de hoofd redenen van haar vlucht vermeldde moest en later bij de CGVS over alles zou kunnen spreken). Ze legt ook uit dat ze geen keuze had om terug te keren naar het appartement van haar moeder, hoewel F.(...) H.(...) in hetzelfde gebouw woonde, wanneer haar partner uit Venezuela gevlucht is."*

Wat de nood aan subsidiaire bescherming en de socio-economische situatie van verzoekster betreft tenslotte stelt verzoekster dat het CGVS haar socio-economische situatie niet heeft onderzocht. De elementen die door het CGVS worden aangehaald in de bestreden beslissing (dat verzoekster in een huis woonde (eigendom van een tante van haar vriend), dat zij hoger onderwijs gevolgd heeft (dus secundair onderwijs) en dat zij haar kost verdiende in de ICT) betreffen de partner van verzoekster, en niet verzoekster zelf. Verzoekster werkte nooit in de ICT en heeft enkel een opleiding gevolgd in cosmetica. Ze heeft geen hogere studies gevolgd en heeft, behalve een paar maanden, bijna nooit gewerkt. Verzoekster heeft dus geen ervaring en zou geen werk vinden bij terugkeer naar Venezuela. Verzoekster voert aan dat ze de motivatie van het CGVS betreffende haar socio-economische situatie niet kan verstaan en dat deze bijgevolg niet doeltreffend is gemotiveerd. Gezien de zware socio-economische crisis in Venezuela rechtvaardigt dit een vernietiging van de bestreden beslissing. Haar partner verklaarde bovendien tijdens zijn interview duidelijk dat hij onvoldoende levensmiddelen kon kopen, dat zijn loon gering en gevarieerd was, en dat zijn familie het nu nog moeilijk heeft om aan voldoende levensmiddelen te geraken (notities persoonlijk onderhoud CGVS D. L. S. M. P., p. 6 en p. 9). Verzoekster beargumenteert ook: "*Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de reusachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele*

burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018). Verzoeker bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context". Ook in de laatste COI Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, waarop zich de CGVS baseert, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio-economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt".

Als conclusie stelt verzoekster dat de elementen die ingeroepen worden door de commissaris- generaal omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd kan worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;

11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-613-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/Q8/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 31 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019 (internetlink); "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 (internetlink) en "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de grondigheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) zij haar verzoek om internationale bescherming gedeeltelijk steunt op dezelfde motieven als het verzoek van haar partner, met name de incidenten op Isla Margarita op 30 oktober 2017 en 7 november 2017 die het gevolg zouden zijn van het politiek activisme van D. en zijn oom L., en die de aanleiding vormden voor het vertrek van verzoekster uit Venezuela, en waarover het CGVS besliste dat (1) de politieke activiteiten van de partner van verzoekster in Venezuela eerder beperkt bleven en er geen aanwijzingen zijn dat hij door deze activiteiten in het vizier van de Venezolaanse overheid zou komen, (2) de partner van verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de overval van 30 oktober 2017 en de confrontatie met de overvallers op 7 november 2017, en er bovendien tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn familieleden over deze gebeurtenissen, die nochtans aan de basis van hun vertrek uit Venezuela zouden liggen, (II) zij niet aantoot dat zij door haar deelname aan ongeveer tien betogingen in Venezuela in het vizier was gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, (III) er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat het delen van oppositieberichten van haar partner op sociale media door verzoekster niet zichtbaar of bekend is voor de Venezolaanse autoriteiten aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het regime stond, (IV) ze niet aannemelijk maakt dat zij en haar familie sinds 2006 problemen kennen met een groep colectivo's omwille van een vete tussen deze colectivo's en haar vader omdat ze (1) hierover niets vermeldde tijdens haar interview bij Dienst Vreemdelingenzaken; (2) ze niet aannemelijk maakt dat ze de problemen die ze na 2006 nog kende een band tonen met de problemen van haar vader en met name: (i) de moord op haar neef in 2012, (ii) de moord op de man van haar nicht in 2014, (iii) haar problemen met F.H; (V) er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela terug het slachtoffer zou worden van intrafamiliaal geweld, (VI) verzoekster niet aantoot dat er in hare hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela gezien haar profiel en financiële situatie; (VII) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (VIII) de door verzoekster neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen waardoor niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel is in die mate niet gegrond.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de landeninformatie aangebracht door beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.5.3. Betreffende de politieke activiteiten van verzoekster in Venezuela stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat zij in 2017 deelnam aan een tiental betogingen. Uit haar verklaringen blijkt echter duidelijk dat verzoekster geen prominente militante is en dat zij bij de betogingen waaraan zij deelnam geen organiserende of leidende rol opnam, maar puur als deelnemster aanwezig was en geen persoonlijk problemen kende tijdens of na deze betogingen. Verzoekster was na 2017 niet meer politiek actief in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12-13). Verzoekster was geen lid van een politieke partij.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die de analyse van het CGVS betreffende haar beperkte politiek engagement in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar verzoekster beweert dat uit de door haar geciteerde informatie blijkt dat ook opposanten met een minder uitgesproken profiel, demonstranten en mensen die zich verzetten tegen het regime worden geïdendeerd, en dat dit op haar van toepassing is, stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geïdendeerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het OHCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsinstellingen, alsook vrouwelijke

mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). “*Amnesty International*” stelt dat er in januari 2019 “*targeted executions*” plaatsvonden “*based on the profile of the victims*”, zijnde “*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*” (“*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019). Verder blijkt dat ook uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Uit het rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt dat ook in de eerste helft van 2019 nog steeds overal in het land betogingen gehouden werden maar bleef de situatie over het algemeen ongewijzigd. Uit de “*COI Focus Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivo’s en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoekster betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoekster ook niet aantoonde dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten. Betreffende de documenten die dienen om verzoeksters politiek activisme te staven stelt de bestreden beslissing op goede gronden: “*De door u neergelegde kopieën van vier prints van social media waarmee u uw deelname aan demonstraties wilt aantonen (CGVS, p. 18 ; document 12), moet worden opgemerkt dat uw deelname aan deze demonstraties niet wordt betwist doch dat deze prints geenszins kunnen aantonen dat u in geval van een eventuele terugkeer zou worden vervolgd in Venezuela. Betreffende de kopieën van twee internetartikels over de protesten in Venezuela waarvan u verklaart dat hierop enkele vrienden van u te zien zijn (CGVS, p. 18 ; document 11), moet vooreerst worden opgemerkt dat u hiermee niet kunt aantonen dat deze vrienden van u zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze artikels enkel kunnen aantonen dat, wanneer massademonstraties plaatsvinden, de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, hetgeen hierboven door het CGVS wordt bevestigd. Echter, hiermee kunt u geenszins aantonen dat u in geval van een eventuele terugkeer zou worden vervolgd in Venezuela.*”

2.5.4. Betreffende de politieke activiteiten van verzoekster in België, stelt de Raad vast dat verzoekster tussen haar aankomst in België en haar persoonlijk onderhoud nog niet had deelgenomen aan protestacties en evenmin de deelname aan dergelijke activiteiten in het verzoekschrift vermeld. Haar politiek activisme beperkt zich tot het delen van de sociale media posts van haar partner D. op haar eigen sociale media accounts. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in wezen op dezelfde motieven als haar partner beroept wat betreft haar politieke activiteiten in België. Met betrekking tot de politieke activiteiten van verzoekers partner in België, oordeelde de Raad als volgt in zijn arrest 241 680 van 29 september 2020.

“*2.5.2.5. Betreffende de politieke activiteiten van verzoeker in België wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker zichtbaarheid kent als opposant omdat hij in “verschillende tijdschriften en op sociale media naast bekende personaliteiten van de oppositie is verschenen, en meerdere belangrijke bijeenkomsten van de oppositie in België heeft georganiseerd, waar vele bekende politici van de oppositie aanwezig waren.” Verder stelt verzoeker dat hij wordt genoemd in een op instagram gepubliceerde video als beheerder van de instagrampagina van een oppositiegroep.*”

Uit de documenten neergelegd door verzoeker en het sociale media-onderzoek door het CGVS dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker in België deelnam aan verschillende anti-regime manifestaties van Venezolanen. Bij één van deze manifestaties, met name de manifestatie op 13 oktober 2018 in Brussel, nam de verzoeker een organiserende rol op zich door de toestemming aan de stad Brussel te vragen voor de manifestatie. Anderzijds waren bij verschillende door verzoeker bijgewoonde bijeenkomsten gekende Venezolaanse oppositiefiguren aanwezig. Verzoeker heeft een Instagramaccount "Venezolanos en Exilio" en een Facebookpagina "Venezolanos en Brugge" waarop hij reeds anti-regime posts publiceerde.

Waar in het verzoekschrift wordt beweerd dat verzoeker meerdere bijeenkomsten tegen het regime heeft georganiseerd, waaronder bij het Europees Parlement, en dat er op deze bijeenkomsten vele bekende politici van de oppositie aanwezig waren, tonen de door hem neergelegde documenten enkel aan dat verzoeker één bijeenkomst mee organiseerde, met name de bijeenkomst op 13 oktober 2018, maar niet dat er op deze manifestatie bekende personaliteiten van de oppositie aanwezig waren.

Uit de foto's van verzoeker blijkt dat hij in België inderdaad gekende Venezolaanse oppositieleiden, waaronder Patricia Betancourt en Antonio Lezedma heeft ontmoet en dat er een foto van hem met deze personen werd genomen. Op de door verzoeker neergelegde foto's is hij zichtbaar met enkele Venezolaanse oppositiefiguren. Verzoeker toont echter niet aan dat deze foto's zouden zijn verschenen in de pers. Uit het door het CGVS gevoerde sociale media-onderzoek blijkt dat de eerste post van de door verzoeker beheerde Instagramaccount "Venezolanos en Exilio" op 28 november 2018 een foto van een groep personen, waaronder verzoeker, zijn oom en nicht met Patricia Betancourt en Antonio Lezedma betreft. Verzoeker toonde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook een Whatsappbericht van Patricia Betancourt en verklaarde toen dat zij hem informatie gaf en vroeg om deze verder te delen, hetgeen verzoeker verklaart te doen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, 18 februari 2019, p. 17).

De krantenartikels die verzoeker neerlegt zijn algemene artikels over een pro-Juan Guaidó manifestatie in Brussel. De naam van verzoeker wordt in deze artikels niet genoemd. De foto's in deze artikels zijn van de gehele groep betogers, waarop verzoeker niet duidelijk identificeerbaar is en waaruit niet blijkt dat hij een leidende rol zou hebben gespeeld tijdens de manifestatie.

Verzoeker toont niet aan dat zijn identiteit te identificeren valt op zijn Instagram- of facebookaccount. Uit het sociale media onderzoek van het CGVS blijkt dat verzoeker op 22 februari 2019 op de Instagramaccount "Venezolanos en Exilio" een video publiceerde waarop hij zichtbaar is en aangeeft dat hij de beheerder is van de Facebookpagina en de Instagramaccount. Uit het onderzoek blijkt echter niet of verzoeker zijn naam op deze video vermeldt.

Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker op zijn persoonlijke facebookaccount, die niet anoniem is, uit voorzichtigheid geen publieke oproepen doet tot betogingen of acties tegen het Venezolaans regime en zijn persoonlijke sociale mediaccounts gescheiden houdt van de Instagramaccount "Venezolanos en Exilio" en een Facebookpagina "Venezolanos en Brugge" om problemen met het regime te voorkomen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, 18 maart 2019, p. 14, 16). Hij postte een foto als beheerder van "Venezolanos en Exilio" maar vermeldde bewust zijn naam niet (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 14-17).

Uit alle neergelegde documenten blijkt dat verzoeker in België inderdaad deelneemt aan betogingen tegen het Venezolaanse regime, op sociale media anti-regime posts publiceerde, leidende Venezolaanse oppositiefiguren in België heeft ontmoet en via Whatsapp informatie van één van hen al informatie heeft ontvangen. Hieruit blijkt evenwel niet, noch toont verzoeker aan dat hij een leidende figuur zou zijn in de Venezolaanse oppositie in België noch dat hij voor het regime zichtbare banden heeft met de leidende Venezolaanse oppositiefiguren in Europa. Het louter nemen en publiceren van foto's met bekende personen is niet voldoende om aannemelijk te maken dat verzoeker in de negatieve aandacht zou staan van het Venezolaanse regime. Verzoeker draagt er bovendien zelf zorg voor dat zijn identiteit via sociale media niet kan worden achterhaald.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat de Venezolaanse overheid de sociale media monitort en dat mensen die de sociale media hebben gebruikt om nieuwsberichten te verspreiden bij terugkeer naar Venezuela meteen op de luchthaven worden aangehouden. Verzoeker kan echter geen enkel concreet voorbeeld geven van iemand die naar Venezuela terugkeerde en omwille van sociale media-activiteiten op de luchthaven werd gearresteerd, en haalt enkel twee Venezolaanse

brandweermannen die problemen kenden omwille van hun activiteiten op sociale media (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 11-12). Meer concreet gevraagd hoe de Venezolaanse overheid verzoeker zou kunnen identificeren via zijn sociale media legt verzoeker uit wat de overheid allemaal zou kunnen doen om Venezolanen in België via hun sociale media accounts terug te vinden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 13). Verzoeker geeft echter geen enkele indicatie dat het regime hem in het vizier zou hebben en kent geen andere personen in België die politieke activiteiten op sociale media ontwikkelden en nadien terugkeerden naar Venezuela (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 17).

Wat de impact van activiteiten van Venezolanen in België betreft, blijkt uit de COI Focus "Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België" van 8 november 2019 dat surveillance van vooraanstaande oppositieleiden mogelijk is in België en in Europa en dat de contactpersonen van Cedoca minder zeker zijn over het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten, maar dat een uitgebreide zoektocht op het internet geen resultaten opleverde voor incidenten gelijkaardig aan het door een Venezolaanse organisatie in Spanje beweerde voorval van een Venezolaanse spion die in studentenmiddens geïnfiltreerd zou zijn (zie COI Focus, p. 10). Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn beperkte politieke activiteiten in Venezuela geïnterviewd werd door het regime van Maduro of de colectivos. Aangaande de politieke activiteiten van verzoeker in België stelt de Raad vast dat verzoekers geen objectieve informatie bijbrengt die zou aantonen dat ook personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten of geen prominent politiek profiel hebben het voorwerp uitmaken van surveillance door de Venezolaanse autoriteiten of in geval van terugkeer, omwille van hun activiteiten in het buitenland worden geïnterviewd.

De Raad kan dan ook de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat er geen indicaties zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van hun activiteiten in België."

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van het ondersteunen op sociale media van haar partners activiteiten op sociale mede aannemelijk maakt.

2.5.5. Betreffende de problemen die verzoekster in Venezuela kende omwille van de problemen van haar vader, dient het volgende te worden vastgesteld. Verzoekster verklaart dat één van de beste vrienden van haar vader, R. A., lid was van een groep colectivo's. In 2006 werd R. A. door een rivaliserende groep colectivo's gemarteld en gedood. De vader van verzoekster werd door de colectivo's waartoe R. A. behoorde ervan beschuldigd dat deze hem had uitgeleverd aan de rivaliserende groep. De vader van verzoekster vluchtte daarom in 2006 samen met zijn vrouw en verzoekster naar Colombia. De vader van verzoekster verblijft nog steeds in Colombia. Verzoekster en haar moeder keerden in 2007 terug naar hun woning in Venezuela en kenden daar volgens verzoekster verschillende problemen met de groep colectivo's waartoe R. A behoorde, met name de moord op twee neven van verzoekster en de stalking van verzoekster door F. H., een lid van de groep colectivo's van R. A.. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verschillende incidenten die gebeurden na verzoeksters terugkeer naar Venezuela in 2007 niet in twijfel worden getrokken, maar dat betwist wordt dat deze het gevolg zijn van de problemen van verzoeksters vader. Na nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar familie vervolgd werd door een groep colectivo's omwille van de gebeurtenissen in 2006.

Betreffende de moord op haar neef J. in 2012, geeft verzoekster zelf aan dat het wel dezelfde mensen (met andere woorden, dezelfde colectivo's) waren die haar neef doodden, maar dat het motief voor de moord een doos vlees was die haar neef had meegenomen en niet haar vader (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Voor wat betreft de moord op de echtgenoot van haar nicht in 2016, geeft verzoekster zelf aan dat de moord ingegeven was door een conflict over burenlawaai (notities persoonlijk onderhoud, p. 9).

Waar verzoekster tijdens het interview op het CGVS nog aanhaalt dat de moorden op haar familieleden wel een link hebben met de problemen van haar vader omdat de colectivo's het sindsdien op haar familie gemunt hebben (notities persoonlijk onderhoud, p. 9), stelt de Raad vast dat verzoekster deze bewering op geen enkele wijze onderbouwt. In het verzoekschrift bevestigt verzoekster dat ze geen bewijzen heeft van het feit dat de moorden een wraakactie in verband met haar vader waren, maar haalt ze aan dat ze vermoedt dat de moorden ermee te maken hadden.

Dit vermoeden staft verzoekster echter nog steeds niet met enige concrete aanwijzing zodat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat deze moorden verband houden met de problemen, noch dat zij persoonlijk werd geïdoleerd door de colectivo's omwille van het probleem van haar vader. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de familie van verzoekster het spijtige slachtoffer werd van meerdere gewelddadige incidenten, maar dat verzoekster niet aantoonbaar is dat zij hierom bij terugkeer naar Venezuela een geïdoleerde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Aangaande de stalking die verzoekster sinds 2010 ondergaat door F. H., een lid van de groep colectivo's van R. A., stelt de bestreden beslissing het volgende: *"In verband met uw verklaarde problemen die u sinds 2012 tot aan uw vertrek kende met de colectivo Freddy Hernandez die wilde dat u zijn lief zou worden (CGVS, p. 9), moet worden opgemerkt dat u opnieuw niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw verklaarde problemen met hem te maken hebben met de beschuldigingen die de colectivo's geuit hebben aan het adres van uw vader. U verklaart namelijk zelf dat Freddy u lastigviel omdat hij een oogje op u had en dat hij wilde dat u zijn lief werd (CGVS, p. 9). Bovendien komen de gedragingen van Freddy daadwerkelijk overeen met iemand die een ongezonde obsessie heeft voor iemand. Meer bepaald stond hij u op te wachten wanneer u van school naar huis kwam, nam hij u bij de arm vast, nodigde hij u bij hem thuis uit en probeerde u tevergeefs mee te nemen naar zijn huis, achtervolgde hij u, stuurde hij u berichten, nam foto's van u wanneer u op een bus aan het wachten was, dreigde ermee u te vermoorden indien hij u met een andere man zou zien en zei dat hij u beter had vermoord vooraleer u een kind had gekregen van iemand anders (CGVS, p. 9 & 10). Nergens uit zijn gedrag blijkt dat dit enigszins te maken heeft met de problemen die uw vader met de colectivo's zou hebben gekend. Uw verklaring dat de colectivo's zich door het gedrag van Freddy wilden wreken omwille van uw vader (CGVS, p. 9) is een louter blote bewering die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Hetzelfde dient te worden opgemerkt omtrent uw verklaring dat Freddy een lid van de groep colectivo's is waar uw vader problemen mee zou hebben gehad (CGVS, p. 10). Bovendien is uw verklaring dat Freddy ook bij de groep was die de vriend van uw vader gefolterd en vermoord hebben (CGVS, p. 10), niet verenigbaar met uw verklaring dat Freddy behoort tot de groep van de colectivo's waarmee uw vader problemen heeft. Immers, de colectivo's die de vriend van uw vader hebben gefolterd en vermoord (CGVS, p. 7), behoren logischerwijze tot een andere groep colectivo's dan diegene die denken dat uw vader hun lid heeft verraden en waarmee uw vader problemen heeft. Deze inconsistentie in uw verklaringen is opmerkelijk en ondermijnt verder uw verklaring dat uw verklaarde problemen met Freddy verband houden met de problemen die uw vader met colectivo's zou hebben gehad."*

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen door de loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoekster vermoedt dat het lastigvallen door F.H. te maken had met de problemen van haar vader met de colectivo's.

Waar verzoekster stelt dat zij geen andere keuze had dan naar het appartement van haar moeder te gaan in hetzelfde gebouw waar F.H. woont, nadat haar partner Venezuela ontvlucht was, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de familie al die jaren in dezelfde wijk is blijven wonen en dat verzoekster, ook al heeft zij nog tantes en ooms langs moeders kant in Caracas (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), er toch voor koos om terug te keren naar het appartement waar zij voorheen werd lastiggevallen, wat de ernst van de door haar ingeroepen vrees ondermijnt. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de problemen die zij had met F.H. verband hielden met de problemen van haar familie met de colectivo's in het verleden, noch met haar deelname aan betogingen, zodat uit haar verklaringen niet kan afgeleid worden dat haar problemen met F.H. verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingen definitie.

In verband met de door verzoekster neergelegde documenten die verband houden met de aangehaalde problemen met de colectivo's stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *"De door u neergelegde kopie van de overlijdensakte van uw neef dd. 20.02.2012 en de kopie van de overlijdensakte van de man van uw nicht dd. 08.12.2014 kunnen evenmin een verband aantonen tussen hun dood en de verklaarde problemen van uw vader. Immers, in deze documenten wordt niet vermeld door wie ze zijn gedood doch enkel dat ze zijn doodgeschoten (CGVS, p. 18). [...] In verband met twee kopieën van prints van Whats app berichten tussen u en F. (document 12) moet worden opgemerkt dat aan dergelijke berichten geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld of geschreven. Bovendien dateren al deze berichten van december 2016 en januari 2017 waardoor ze allerminst uw recente verklaarde problemen met F. kunnen aantonen. De kopieën van drie prints van social media met daarop foto's van F. (CGVS, p. 18 ; document 12), kunnen*

evenmin uw verklaarde problemen met F.aantonen.” De Raad stelt vast dat verzoekster deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet betwist en maakt deze tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar familie sinds 2007 problemen kennen met colectivo's omwille van een vete met haar vader. Zo er geloof kan worden gehecht aan de moord op twee van haar familieleden en de stalking door F.H., maakt verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk omwille van deze feiten.

2.5.6. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen met betrekking tot de homejacking waarvan zij het slachtoffer zou geweest zijn samen, met haar partner, de oom van haar partner en diens dochter op 30 oktober 2017, neemt de bestreden beslissing de motieven van de beslissing genomen t.a.v. haar partner over en herneemt het verzoekschrift hetgeen uiteengezet werd in het verzoekschrift van haar partner. Met betrekking tot de homejacking en de confrontatie met twee overvallers oordeelde de Raad met betrekking tot de partner van verzoekster als volgt in zijn arrest 241 680 van 29 september 2020:

“2.5.2.4. Betreffende verzoekers verklaringen over de gijzeling op 30 oktober 2017 en de confrontatie met de belagers op 7 november 2017, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit Venezuela, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de verklaringen van zijn oom en nicht, die ook verklaren bij deze gijzeling aanwezig te zijn geweest, te weerleggen.

Vooreerst worden in de bestreden beslissing een aantal incoherenties in verzoekers verklaringen en van zijn familieleden aangehaald die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en die van zijn familieleden hierover ondermijnen. Verzoeker poogt een aantal van deze tegenstrijdigheden te weerleggen, maar slaagt er niet in een afdoende uitleg te geven. Waar de bestreden beslissing stelt dat de oom van verzoeker en zijn nicht verklaren dat de daders twee computers meenamen en dat verzoeker stelde dat slechts één computer werd meegenomen, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoeveel computers er gestolen waren hij dacht dat het enkel over desktops ging en niet over laptops, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker tijdens het interview op de vraag hoeveel computers er gestolen werden letterlijk antwoordde: “Eén, dat was de mijne. Een laptop” (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 6). Door de loutere stelling dat hij het onderscheid maakte tussen computers en laptops weerlegt verzoeker deze tegenstrijdigheid niet. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de homejacking, daar er verwacht kan worden dat verzoeker en zijn familieleden gelijklopende verklaringen afleggen over de meer waardevolle gestolen goederen, temeer daar de neef van verzoekers belang hechtte aan de diefstal van zijn laptop en de GSMs, aangezien er persoonlijke informatie op kon worden teruggevonden, (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 6). Afgaande op deze verklaringen zou verzoeker dan toch aandacht moeten hebben voor diefstal van een tweede computer. Betreffende de tegenstrijdigheid die het Commissariaat-generaal aanhaalt tussen het aantal gestolen GSMs dat verzoekers oom L. vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in de klacht bij de politie, bevestigt verzoeker in het verzoekschrift nu dat er in totaal 5 GSM's gestolen werden en verwijst naar het feit dat zijn oom onder stress. De Raad stelt vast dat het feit dat verzoekers oom onder stress stond toen hij zijn klacht indiende geen verklaring biedt voor diens tegenstrijdige verklaringen, daar de oom van verzoeker de klacht een week na de overval indiende en er geen bijzondere reden te ontwaren valt waarom hij op dat moment geen precieze verklaringen over de gestolen goederen zou kunnen afleggen.

Verzoeker haalt ook nog aan dat zijn oom slechts weinig concrete informatie kon geven over de Tupamaros die zij verantwoordelijk achten voor de aanval op hun huis omdat de gemeenschappen ondanks hun fysieke nabijheid geen contact met elkaar hebben. Dit kan naar het onderdeel van de Raad de onwetendheid van de oom en nicht van verzoeker over de personen die naast hun wijk woonden en hen overvallen zouden hebben niet verklaren. Dit strookt immers niet met de kopie die zij neerleggen van de identiteitskaart van één van de Tupamaros die hen zou hebben overvallen. Op de kopie van de identiteitskaart is de naam van de overvalleur duidelijk leesbaar (J. A. I. G.). De oom van verzoeker kan tijdens zijn interview op het CGVS echter geen enkele naam van de Tupamaros geven (notities persoonlijk onderhoud oom 19 maart 2019, p. 13-14). De nicht van verzoeker herinnerde zich van deze naam enkel de voornaam, J.. Bijkomend blijkt uit de klacht bij de politie die de oom van verzoeker neerlegt dat de oom zelf aan de politie zou hebben verklaard dat de leider van de Tupamaros, die het litteken op zijn gezicht heeft, bekend staat als “Gezicht van de dood”. De oom en de nicht van verzoeker vermeldden deze bijnaam echter niet wanneer de dossierbehandelaar van het

Commissariaat-generaal hen vroeg naar de identiteit van hun belagers. Dat de oom en nicht van verzoeker de naam of bijnaam van één van hun belagers niet kunnen noemen, ondanks het feit dat zij documenten in hun bezit hebben waarop duidelijk een naam en bijnaam vermeld staan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers familieleden en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Voor zover verzoeker ook nog aanvoert dat aan hemzelf geen of weinig vragen werden gesteld over de Tupamaros en dat het CGVS hiermee niet voldoet aan haar onderzoeksplicht, stelt de Raad vast dat verzoeker verder ook geen elementen aanbrengt die de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van zijn oom hierover zouden kunnen herstellen.

Verder stelt de Raad vast dat zowel verzoeker als zijn familieleden verklaren dat de leider van de groep overvallers zijn bivakmuts op het einde van de overval afdeed en dat verzoekers en familieleden zich zo van zijn identiteit konden vergewissen. Dit strookt niet met hun verklaringen dat de overvallers het huis gemaskerd binnendrongen en hier uiteraard een motief voor hadden, met name niet herkend worden, waardoor het ongeloofwaardig is dat de leider op het einde van de overval toch zijn gelaat kenbaar zou maken aan zijn slachtoffers. Verzoekers oom werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd om dit te verklaren en verklaart hierover: "Op het ogenblik dat hij de sleutels van het huis vroeg, en met al het geschreeuw van de vrouwen die daar aanwezig waren, was hij genoodzaakt om zijn kap af te doen om daar om te vragen, om die sleutels te vragen." (notities persoonlijk onderhoud oom 18 februari 2019, p. 16). De Raad is van mening dat dit geenszins overtuigt. Dat de overvaller drie uur lang met een bivakmuts op verzoeker en zijn familie mishandelde en beroofde, maar deze muts wel diende af te zetten om de sleutels van het huis te vragen, is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van diens verklaringen en bijgevolg de verklaringen van verzoeker over deze feiten.

Met betrekking tot de confrontatie met twee van de overvallers op 7 november 2017 en de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid tussen verzoeker, zijn oom en zijn nicht betreffende het feit of zijn nicht al dan niet de colectivos fysiek had aangevallen, voert verzoeker aan dat er geen fysiek geweld aan te pas kwam, behalve toen zijn oom probeerde om de Tupamaros fysiek tegen te houden. Dit strookt echter manifest niet met de verklaringen van verzoekers oom tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij stelde: "We zijn op hen gesprongen [...] Natuurlijk hebben we ze aangevallen [...] Het was een sterke worsteling. Mijn dochter had sterke psychologische gevolgen daarvan omdat ze eigenlijk de man die haar misbruikt had herkende. Het was de man die haar intieme delen aangeraakt had. Dus toen ze hem zag is ze direct op hem gesprongen [...] Het was een agressie. Mijn dochter had inderdaad aangevallen, de vrouwen werden allemaal nerveus en ze begonnen elkaar te duwen." (notities persoonlijk onderhoud oom maart 2019, p. 9) en "We waren op hen gesprongen [...] Mijn dochter en wij ook. Wij hebben allemaal op hen gesprongen" (notities persoonlijk onderhoud oom 18 maart 2019, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker nu een andere versie van de feiten geeft die in het geheel niet strookt met wat door zijn oom meerdere keren werd verklaard, met name dat O. de overvallers fysiek had aangevallen, wat de geloofwaardigheid van diens verklaringen met betrekking tot de confrontatie met de overvallers ernstig ondermijnt.

Wat betreft de personen die aanwezig waren tijdens de confrontatie op 7 november 2017 stelt verzoeker in het verzoekschrift nu dat de vriend van zijn nicht O., R., ook aanwezig was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker R. echter nooit noemde toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren werd gevraagd iedereen te noemen die bij het incident aanwezig was, maar enkel verwijst naar zijn oom, zijn moeder en zijn nicht (notities persoonlijk onderhoud 18/16473 18 maart 2019, p. 9), hoewel zijn oom tijdens zijn interview wel verklaarde dat R. betrokken was bij de confrontatie met de Tupamaros. Verzoeker weerlegt deze tegenstrijdigheid niet door de loutere stelling in het verzoekschrift R. erbij was. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het incident op 7 november 2017, te meer daar zowel verzoeker, zijn oom L., zijn nicht O., en zijn moeder zich allemaal in België bevinden en het dus aangenomen kan worden dat zij de gebeurtenissen die tot hun vertrek uit Venezuela hebben geleid nog zouden hebben besproken, en de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bevestigde dat er thuis over het incident werd gesproken (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 9).

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat de rekeningafschriften van het ziekenhuis van acht weken na de aanval dateren omdat hij in de weken na de aanval nog last kreeg van zijn verwondingen. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee echter geen verklaring geeft voor het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij ongeveer een maand of drie of vier weken later naar het ziekenhuis ging (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 20), terwijl de documenten de datum van 26 december 2017 vermelden, en hieruit dus blijkt dat zijn ziekenhuisbezoek dateert van twee maanden na de aanval. Dat verzoekers partner tijdens het persoonlijk onderhoud niet

wist te antwoorden op de vraag of verzoeker al dan niet nog naar het ziekenhuis ging in de weken en maanden na de overval is naar het oordeel van de Raad eveneens als een duidelijke aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van de feiten. Immers, indien verzoeker kwetsuren zou hebben vertoond die twee maanden na de feiten nog problemen opleverden, zou dit logischerwijze tot bezorgdheid hebben geleid bij de familie en zou zij zich dit normaliter toch enigszins moeten herinneren.

Aangaande het gedrag van verzoeker na de incidenten, wijst de Raad er op dat de verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn interview op het CGVS meermaals opmerkt dat de Tupamaros banden hebben met het Venezolaans regime. Dat verzoeker zijn officieel domicilie-adres overzette naar zijn onderduikadres en een nieuwe identiteitskaart aanvroeg, hoewel zijn oude identiteitskaart nog geldig was, strookt niet met de door hem geuite vrees voor de collectivos en het regime, nu hij niet verklaart waarom hij dergelijk risico zou nemen zou hij werkelijk de collectivos vrezen. Verzoeker voert nu in het verzoekschrift aan dat hij reeds de twee domicilie-adressen had geregistreerd voor de aanval plaatsvond. Indien deze verklaring voor waar wordt aangenomen, verklaart dit niet waarom verzoeker ervoor koos om onder te duiken op een adres waar hij officieel gedomicilieerd was en dus gevonden kon worden door het regime. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hierover op goede gronden het volgende stelt: "Bovendien moet worden opgemerkt dat u in maart 2018 - toen zat u volgens uw verklaringen ondergedoken - een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd terwijl uw oude identiteitskaart op dat moment nog vijf jaar geldig was (zie document 6). Meer bepaald is uw oude identiteitskaart nog geldig tot maart 2023. Aangezien u ook de Venezolaanse autoriteiten vreest, is het opmerkelijk dat u vrijwillig naar deze autoriteiten bent gegaan terwijl dit helemaal niet nodig was. Gevraagd naar de reden waarom u twee identiteitskaarten heeft, stelt u dat de oude bijna vervallen was en dat men dan een nieuwe kan aanvragen (CGVS 1, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw oudste identiteitskaart nog geldig is tot 2023 antwoordt u dat u een nieuwe heeft aangevraagd omdat uw uiterlijk heel veel is veranderd en dat u op verschillende plaatsen zoals instellingen en discotheken eisen dat men een actuele identiteitskaart heeft. Deze verklaringen worden niet aanvaard. Uw oudste identiteitskaart was nog recent genoeg en uit de foto's op uw identiteitskaarten blijkt dat uw uiterlijk niet erg veranderd is en u nog duidelijk herkenbaar bent op uw oudste identiteitskaart. Uw verklaring dat discotheken een actuele identiteitskaart eisen – en u hiermee impliceert dat u naar discotheken ging -, is niet verenigbaar met uw verklaring als zou u vanaf de overval op 30 oktober 2017 in uw woning ondergedoken hebben geleefd in Venezuela (CGVS 1, p. 22)." Op basis van voorgaande concludeert de Raad dat het gedrag van verzoeker na de incidenten niet te verenigen valt met de door hem aangehaalde vrees voor vervolging door het Venezolaanse regime en de collectivos. Dat verzoeker Venezuela legaal verliet, vormt hiervan een bijkomende indicatie. Verzoekers verklaring dat hij niet onder een arrestatiebevel stond, maar dat hij wel bij de lokale overheden bekend was en dat de Tupamaros voor de regering werken, bevestigen enkel de voorgaande bovenstaande vaststellingen van de Raad, en de conclusie dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten, noch omwille van zijn beperkte politieke activiteiten voor zijn vertrek uit Venezuela, noch omwille van zijn beweerde problemen met collectivos".

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de beweerde homejacking door collectivo's aannemelijk maakt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van

herkomst; of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]e/ in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *MBodjt. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade "hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (HvJ, *M'bodj*, punt 35). Artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, werd omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekster en het heeft volgens het Hof ook betrekking op

“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer omwille van haar politieke activiteiten.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”* en dat vele burgers in Venezuela ondervoed zijn.

Voor zover verzoekster in haar verklaringen verwijst naar haar psychologische problemen en de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Voor zover verzoekster medische problemen heeft, dient zij gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111 -112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij

moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio- economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door verzoekster geciteerd worden in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Verzoekster heeft twee ooms en drie tantes langs moederskant die nog in Caracas verblijven (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Waar verzoekster beargumenteert dat ze geen hogere studies heeft gevolgd en slechts enkele maanden heeft gewerkt, en nooit een baan zou vinden bij terugkeer naar Venezuela, merkt de Raad op dat verzoekster tot haar 9^{de} graad studeerde, een opleiding in de cosmetica heeft gevolgd, en een maand lang in de cosmetica werkte (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Er dient bij de beoordeling van verzoeksters socio-economische situatie bovendien rekening te worden gehouden met deze van haar partner D., met wie zij nog steeds een koppel vormt en gezamenlijk instaat voor de zorg voor hun zoon L.. Uit diens verklaringen blijkt dat zijn tante M. E. verblijft in België maar heeft twee appartementen en een huis op Isla Margarita in haar bezit (notities persoonlijk onderhoud partner 18 februari 2019, p. 7). Zijn zus, met wie hij vanuit België contact onderhoudt, woont nog steeds in Caracas. Verzoeksters partner D. heeft ook nog twee ooms en drie tantes die in Venezuela verblijven. Met twee tantes en één oom onderhoudt hij nog steeds het contact (notities persoonlijk onderhoud partner 18 februari 2019, p. 7-9). De echtgenoot van zijn moeder is Belg en steunt hem financieel, daar deze zijn vliegtickets naar België ter waarde van 800 dollar betaalde (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 20). Verzoeksters partner D. heeft een diploma hoger onderwijs en heeft werkervaring in de financiële dienst van een bedrijf en als zelfstandige computerhersteller (notities persoonlijk onderhoud partner 18 februari 2019, p. 11-12).

Uit het geheel van deze elementen blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen, en dat zij en haar partner voldoende scholing en professionele ervaring hebben zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zullen zijn minstens in hun elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Het Hof oordeelde dat *"Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld"* (HvJ, C-285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"* (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *"COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020"* blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de COI Focus tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster eerst in Sucre (staat Miranda) woonde, en nadien op Isla Margarita (staat Nueva Esparta) verbleef. Van 21 augustus 2018 tot 23 juni 2019 verbleef verzoekster opnieuw in Sucre in de staat Miranda.

Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staten Nueva Esparta of Miranda actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoekster dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelt en niet aanduidt hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

2.8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster vier uur lang op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1,2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET